

UZASADNIENIE

Trafnym okazał się pierwszy z podniesionych przez obrońcę zarzutów, dotyczący obrazu przepisów prawa materialnego – art. 85 kk w zw. z art. 76 kk – której sąd I instancji się dopuścić się miał łącząc węzłem kary łącznej jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone dwoma wyrokami w sytuacji, gdy w odniesieniu do jednego z nich doszło do zatarcia skazania.

Skutkiem zatarcia skazania jest przyjęcie fikcji prawnej uznania skazania za niebyłe. Kary orzeczone w wyroku skazującym objętym zatarciem nie podlegają łączeniu w ramach wyroku łącznego (por. wyroki SN z dnia 7 marca 2012 r., II KK 31 / 12; z dnia 20 maja 2014 r., II KK 365 / 13; z dnia 18 czerwca 2009 r., IV KK 164 / 09 – opubl. Legalis).

W zaskarżonym wyroku łącznym, w punkcie 1 jego sentencji, Sąd Rejonowy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone:

- przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi X Wydział Zamiejscowy w B. wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt X K 105 / 13;

- przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 8 marca 2013 r. w sprawie o sygn. Akt II K 828 / 12.

Mocą pierwszego z nich wymierzono skazanemu prawomocnie karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres próby 2 lat (nie orzeczono w nim ani kary grzywny, ani środków karnych). Wyrok uprawomocnił się z dniem 30 marca 2013 r. Stosownie do treści art. 76 § 1 kk, w przypadku wymierzenia tego rodzaju kary skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby – w niniejszej sprawie upłynął on 30 września 2015 r. Mając na uwadze, iż w tym czasie nie doszło do zarządzenia wykonania kary, zatarcie skazania nastąpiło z dniem 30 września 2015 r. Orzekając w dniu 27 października 2015 r. Sąd Rejonowy nie miał więc podstaw, aby kary wymierzone przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi X Wydział Zamiejscowy w B. obejmować karą łączną w ramach zaskarżonego wyroku łącznego. Podkreślić należy, iż reguła jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań, ujęta w art. 108 kk, do którego to przepisu począwszy od dnia 1 lipca 2015 r. odwołuje się art. 76 § 1 zd. 3 kk, ma zastosowanie tylko wówczas, gdy kara pozbawienia wolności orzeczona uprzednio z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przekształci się w karę grzywny lub ograniczenia wolności na podstawie art. 75a kk (por. komentarze do art. 76 kk w: prof. dr hab. Ryszard Stefański: Kodeks karny. Komentarz, rok 2015, wyd. 13; prof. dr hab. Alicja Grześkowiak, prof. dr hab. Krzysztof Wiak: Kodeks karny. Komentarz, rok 2015, wydanie 3). O ile więc sąd nie skorzysta z instytucji, o jakiej mowa w art. 75a kk, przepis art. 76 § 1 kk stanowi lex specialis w stosunku do art. 108 kk – por. komentarz do art. 76 kk w: red. prof. UW dr hab. M. K., prof. (...) dr hab. R. Z. Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 32–116, rok 2015, wyd. 3 (na marginesie, nawet gdyby przyjmować odmienną interpretację art. 76 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r., w przypadku skazanego reguła wynikająca z art. 4 § 1 kk nakazywałaby sięgnąć po ustawę obowiązującą w dacie popełnienia przestępstw, jako dla niego względniejszą z uwagi na ówczesną treść art. 76 § 1 kk).

Zatem w sytuacji, gdy również w odniesieniu do kar wynikających z opisanych wyżej wyroków Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi X Wydział Zamiejscowy w B. oraz Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. brak było warunków do wydania wyroku łącznego, mając na uwadze treść art. 572 kpk postępowanie należało umorzyć także w tej części. To zaś oznacza, że rozpatrywanie drugiego z zarzutów apelacyjnych, podnoszącego rażącą surowość kary łącznej obejmującej kary jednostkowe orzeczone tymi wyrokami, okazało się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk.